Contributed by Fréderic L.
dinsdag, 25 mei 2004 - Last Updated zaterdag, 25 april 2009

Als we spreken over linkse herschikking in Europa, dan is de Scottish Socialist Party (SSP) daarbij één van de belangrijkste modellen. Deze partij zag het daglicht in het begin van de jaren negentig. Schotland is een land van 5 miljoen inwoners en als we ons mogen baseren op de laatste film van Ken Loach, kunnen we aannemen dat het niet gespaard blijft van grote sociale problemen.

De Schotse radicale linkerzijde was steeds erg verdeeld en weinigen geloofden in het samenbrengen van de verschillende linkse groepen. Daarvan getuigde Alan McCombes een aantal jaren terug op een mee-ting tijdens D14. Toch werd de SSP gevormd, op basis van een radicale scheuring binnen New Labour van Tony Blair. Haar doel was de strijd voor een onafhankelijk Schotland voort te zetten binnen een socialistisch perspectief. Men diende daarbij wel te breken met de CWI (LSP in België) die een geïsoleerde koers wilde varen. De afdeling van de CWI die overbleef kon niet anders dan toch te werken binnen de SSP. Samen met andere overlopers van Labour, van de Scottish Nationalist Party (SNP, de belangrijkste oppositiepartij in Schotland met 27 zetels in het parlement), van de CP of van de milieubeweging hebben radicaal-linkse militanten een belangrijke rol gespeeld in de lancering van de SSP. De afdeling van de IST (de Engelse SWP) besloot enkele jaren geleden eveneens te gaan werken binnen de SSP, wat een aanzienlijke versterking betekende. De ambitie was een brede antikapitalistische formatie op te bouwen die de massa kon beroeren. Het objectief was dan ook om buiten het kader van de grote steden te treden en een partij te worden van de "Schetland-eilanden tot aan de grens met Engeland". Wonderwel is men daar ook in ge-slaagd. De SSP heeft op dit moment meer dan 70 afdelingen over het gehele land, vooral - maar niet alleen - in arbeiderscentra, en telt meer dan 3000 militanten.

1 mei 2003 was niet alleen "Dag van de Arbeid", maar ook een historische datum voor de radicale linkerzijde in Schotland. De SSP haalde met 7,5% 6 zetels binnen voor het Schotse parlement. Tommy Sheridan, boegbeeld van de SSP, die al sinds 1999 zetelt in het parlement kreeg vanaf dan steun van 5 partijgenoten om de eisen van de lagere sociale klassen te verdedigen. Een krant in Glasgow titelde dat de SSP op dat moment een nationale politieke kracht was geworden, wat enkel haar reeds bestaande positie in de sociale - en anti-oorlogsbeweging bevestigde. Met 16% van de stemmen in Glasgow haalde de SSP haar tweede zetel in deze stad en daarbij veroverde ze in de rest van het land nog vier andere zetels. Tommy Sheridan wordt nu in het parlement gesteund door Rosie Kane, Frances Curran, Colin Fox, Carolyn Leckie en Rosemary Byrne. Vier vrouwen en twee mannen en dat is niet toevallig. De partij had zichzelf voorgenomen om evenveel mannelijke als vrouwelijke kandidaten naar voor te schuiven. In de regio Glasgow steeg de SSP van 10 naar 16% (28% in het kiesdistrict van Tommy Sheridan). In de arbeidersregio's in het centrum van het land lag de score tussen de 7 en de 10% en bij de gemeenteraadsverkiezingen die op dezelfde dag plaatsvonden reali-seerde de SSP diezelfde score. Meer dan 103 jaar geleden creëerden de Britse vakbonden "Labour" om de belangen van de werknemers beter te verdedigen. Vandaag is de situatie veranderd, vele militanten en verantwoordelijken in de vakbonden staan op de lijsten van de SSP. Een aantal leiders van de vakbonden zijn zelf naar Londen getrokken voor de SSP en één van hen, Bob Crow, algemeen secretaris van de spoorvakbond (RMT), vroeg zich af waarom men een partij als New Labour zou steunen die de belangen van de werknemers niet langer verdedigt. De SSP is de beste partij van het moment verklaarde hij. De SSP is dan ook goed op weg in juni van dit jaar opnieuw een goede score te halen bij de Europese verkiezingen en de (oorlogs)misdaden van de regering Blair af te straffen.